

гората. Кое то дърво покажа на дърваритѣ, него отсичатъ.

— Я гледай ти. Хубаво. Нека тъй да бжде, — рекли царътъ и съветницитѣ му.

Подскочила катеричката, отъ клонъ на клонъ, отъ дърво на дърво, преварила Шиша. Скочила на едно крушево клонче надъ пжтя.

— Шишчо, — рекла тя, — какво носишъ?

— Питка за дѣда.

— Ами знаешъ ли новото?

— Кое?

— Ей сега ей на оная круша азъ ще обеса единъ паякъ!

Очичкитѣ на Шиша свѣтнали.

— Ще го обеса я. Защото направилъ мрежа, замрежилъ слънцето. Тъмно станало на земята. Ти не искашъ ли да гледашъ какъ ще го беса? Хайде, покачи се на крушата да видишъ отгоре.

Шишо рекълъ:

— Искамъ, ама торбичката ми тежи.

— Лесна работа. Остави я на пжтя. Азъ ще поставя пазачи да я вардятъ. Повикала гарванитѣ и тѣ се изправили важно съ пушкитѣ: торбичката ще вардятъ. Намигнала имъ катеричката.

Покачили се да бесятъ паяка, а щъркелътъ се промъкналъ, надѣналъ торбичката на шията си и плесналъ криле нагоре.

Кога се върналъ Шишо, гледа: нѣма я питката. Заплакалъ, заревалъ, спусналъ се къмъ кжщи. Кога стигналъ голѣмия мостъ, погледналъ надолу: черното момче и то реве.

А насрѣдъ гората, предъ една меча дупка, на полянката се сбрали царь Щъркелъ и съветницитѣ му да сватбуватъ. Насѣдали край питката. Голѣмъ гуляй направили.

Ангелъ Каралийчевъ.